

KÜRE DAĞININ SISLERİNDE ANILAR GEZER

-2. bölüm

Bu akşam yazar arkadaşımız sevgili Sevin'in Sinop izlenimlerinin 2. bölümünü golluyoruz. Elbette söylenecek çok şey var, bunlara da en güzel ve en duyarlı sevgili Sevin yazıyor... Çocuk edebiyatı etkisine katkısının yanı sıra çocuklarşa süren iletişimi, ve onlara heran herşeyini verircesine gönül zenginliği ile yaklaşmasını takdir edebilmek için hangi çocuklarla ve hangi sorunlarla nice ilişkileri sürdürdüğünü bilmek gerekiyor... Etkinlik bitince herşey bitiyor... Hele bazları için taşınan çikler etkinlik bittikçe sürekli artıyor...

Bu birilerinin başında da sevgili Sevin geliyor... Kendine pek ifade edemesek ve sürekli koşturmaya içinde birşeylere yetişmeye çalışırken onun hassas yaklaşımlarını herşeye rağmen İLKYAR'a katkı vermesinin kıymetini, hep yüreğimizinde taşıyoruz... Sevgili Sevin'e, tüm gönüllülerimize, siz gönül ve destek verenlere teşekkürlerinizi, saygı ve sevgilerinizi sunuyoruz... İLKYAR not: 1. bölümde isim uzun olduğu için açmakta zorlandıysanız, dosya isminin sonuna (eğer yoksa) ".doc" ilave ederek sorunu çözebilirsiniz...

Orda bir köy var...

İLKYAR

Küre Dağlarının Sislerinde Anılar Gezer - 2. Bölüm

İLKYAR Sinop YİBO'ları Gezici Projesinin ikinci günü 350 öğrencili 75. Yıl Durağan YİBO'da geçecek. Okulun bahçesine girişteki ağaçlık alanı aşarken şoförümüz Mehmet otobüsün dallara çarpmamasına özen gösteriyor. Ağaçlara küçük tabelalar asılmış. Her sınıfın diktiği, bakımını yaptığı ağaçlardan oluşmuş minik bir koru var burada. Bahçeye futbol, basketbol, voleybol sahaları kurulmuş.

Çocuklar kış günlerinin soğuk geçtiğinden, evlerine üç haftada bir gittiklerinden, okulda kaldıkları zamanları çoğunlukla boş geçirdiklerinden yakınıyorlar hemen. Erkekler bir futbol takımı kurmuşlar. Okullar arası turnuvalara hazırlanıyorlarmış. YİBO'nun kapalı spor salonu, sinema-tiyatro kulübü, sosyal-kültürel, sanatsal faaliyetleri yokmuş.

Zülfüye'nin gözleri nemli. Neye üzöldün, diye soruyorum, söylemiyor. 9 kardeşlmiş. 4'ü evli, 5'i evde. Akçağlar köyünden gelmiş. Babası ölmüş, annesi çiftçi. Ablası 8 e kadar okumuş. Abisi imam hatip lisesindeymiş.

"Doktorlar dizisini izliyorum.Hayatın anlamını daha iyi anladım şimdi."

OKS kursuna gitmiyormuş.

"Annem okutmam seni, diyor.Hayallerim var ama yetimim ben.Yetime hayal çok. Annem buğday arpa eker. Kiraz, vişne ağaçlarımız var.tek başına yetemez işlere."

Müdürün oğlu Eren 'benimle ne zaman konuşacaksınız' diye soruyor ikide bir, aramıza giriyor.

Peki, bize kendini anlat Eren!

"3 kardeşiz. İki erkek bir kız. Ameliyat doktoru olmayı kafama koydum. Şimdiden internette ameliyat sitelerine girip bakıyorum. Hangi ameliyatta hangi malzemeler, ipler kullanılmış, öğreniyorum. Branşımı seçemedim daha. Akciğer mi, beyin cerrahı mı olayım, kararsızım. Abim Fen Lisesinde. Bilim adamı olacak. Müzik dinlerim, resim yaparım, satranç oynarım.bilgisayarım, yağınla oyunum var."

Çatlı köyünden gelmiş bir kız Eren'e bir omuz atıyor, öne geçiyor.

"Sen esas beni dinle abla. Zil çalacak şimdi. 4 kardeşiz, en ufağımız öldü. 3. sınıftaydım. Taştan örülmüş duvarın altında oturmuş, oynuyorduk. O sırada küçük kardeşim geldi, bir taşı çekeceği tuttu, duvar o an üstümüze yıkıldı. Annem yıllarca beni suçladı, konuya komşuya rezil etti. Çok üzüldüm, derslerimi çalışamaz hale geldim. Öğretmenlerim annemi çağırıp konuştular. Şimdi şükür üstüme gelmiyorlar."

Babası imammış. Şener dayısı ve eşi doktormuş. Onları kendine örnek almış.

"Kardeşim benim yüzümden öldüğü için hayat kurtarmak istiyorum. Kendimi hastalara adayacağım."

Şans yardım etmez de okuyamazsa yedekte bir ideali daha varmış. Hafızlık!

"Öteki yengem imam. Evlere kuran okumaya gidiyor, saygı görüyor."

Sınıfta matematikten en yüksek notu o almış. Abisini okutmak istemişler, başarılı olamayınca gözler kendisine çevrilmiş.

"Abla, ben el işini çok severim.şimdiye kadar hediyeye para vermedim. Parça kumaşlardan, iplerden ne istesem yaparım. Geçenlerde arkadaşımın doğum günüydü. Bir çanta diktim, üstüne 'I love you' işledim. Annem de çok beceriklidir. Bir ayda tam yedi tane oya ördü. Köyde onun gibisi yok."

Tatilde Diyet'i, Çalığışunu okumuş.

"Doktor olup köyümde çalışmak isterim abla. Küçük yerlerde ehliyetli kişiler yok. Bir iğne yaptırıyorsun canından oluyorsun. Bizim köyde bir çocuk iğneden felç oldu. Hastalanmamak için muska yaptırırız. Köyden bir kadın, evli bir adama kaçtı. 'Muska yapmışlar,' diye söylenti çıktı. Neden mi? Kadın çok güzel, adamda iş yok, muska olmasa bakmazdı yüzüne. Biz "ipek" bağlatırız. Yedi kat kırmızı ipe düğüm ata ata okur hoca. O ipi ister boynuna bağla, ister beline. Geçen sene bacaklarım, belim çok ağrıyordu, bu okunmuş ipten taktım, Allah'ın takdiri işte, azaldı ağrılarım."

Merve sessizce sokuluyor yanıma. 8. sınıftaymış. 5 kız kardeşlermiş. Babası Durağan müftüsünün şoförüymüş. Bir ablası üniversitede Fizik bölümünde, bir ablası Anadolu öğretmen Lisesinde okurmuş. OKS için dershaneye gidiyormuş.

"Bizim köyde başörtü yüzünden kızları okula göndermiyorlar. Benim de dayımın kızı gidemiyor. Ailesi gitmeyeceksin, dedi, direnmedi, çaba göstermedi. Komşumuzun beş kızı var. Kızlarının üçü okumadı. Biri çok pişman. Pişman olsa ne yazar, katır kadar oldu şimdi. Önceden düşünecekti."

Araştırma yapmayı çok severmiş. İl Halk kütüphanesine gider, ansiklopedileri tarar, internet yoluyla yazarlar, şairlerle ilgili bilgi edinirmiş.

"Bir arkadaşım bir gün bana bir öyküsünü okudu. Çok etkilendim. O hafta sonu köye gittim, ben de bir öykü yazdım. Şimdi 9 öyküm var. Satranç oynamayı da öykü yazmak kadar severim."

Yukarı Karacaören köyünde dedesi ve ninesi varmış. Tatillerde onların yanına gidermiş.

"Ninem tiroit ameliyatı olacaktı, hastaneye yatırdılar. Ben de dedemle kaldım, ona bakıyordum. Bir gece dayanılmaz bir karın ağrısıyla uyandım. Karnıma el değmiyordu. Hastaneye hastane dolaşa dolaşa taa Kastamonu'ya kadar gittik. Apandisit ameliyatı oldum o gece yarısı. Bana mı, nineme mi, dedeme mi baksınlar şaşırdılar."

Dedesinin köyünde de okumayı düşünen kız çok azmış.

"Bir kız lisede okuyor. Bir kız daha vardı o da Çorlu'ya taşındı. Halamın kızı başarılıydı, 8. sınıfta okuldan aldılar. Bir yıl gitmedi, sonra direktti, şimdi okuyor. YİBO'dan Songül'ü de 2 yıl babası okutmadı, şimdi lisede. Durağan'da kız pansiyonu olmadığı için YİBO'nun yatakhaneinde kalıyor. Bu dönem taktir aldı."

Köylerindeki okulda çok az öğrenci varmış. Bir derslikli bir öğretmenli okul yakında kapanacakmış.

"Ben okula gitmeden sayı saymayı, yazmayı öğrenmişim. Öğretmenim kaymakam ol, avukat ol, diyor. Kaymakam olsam köy köy dolaşır aileleri bilinçlendirir, kızların önündeki engelleri kaldırırdım. Köyümüzün çöplüğü yok. Çöplük, piknik alanları yaptırırdım."

Köyünde doktor olmadığı için yaşlıların imali bitki karışımları pek revaçtaymış.

"Isırgan otu çayı, baş ağrısı, karın ağrısı için bitki merhemleri yapan kadınlarımız var. Bir sıkıntımız olmasın onlara danışırız."

Satı 6. sınıf öğrencisi. 8 kardeşler. Babası çiftçiymiş. Kardeşleri köy okulunda okuyormuş. Üç kardeşi de evdeymiş. Köyleri dağ köyüymüş; adı Çöve. Buğday, arpa, yulaf ekilirmiş; ayva, çilek, muz ağaçları varmış.

Köylerinden bir kız doktor çıkmış. Köyüne dönmüş, sağlık ocağında çalışıyormuş. Satı ve abisi onu örnek almışlar.

"Doktorluktan başka meslek düşünemiyoruz. Bir zaman başımda kocaman bir şişlik oluştu, hastaneye taşındık hep. Kitleyi yardılar, pansuman yaptılar, ilaç verdiler, geçti şükür. Babamın böbreği, akciğeri hasta. Kendi köyümde doktorluk etsem yeter. Başka yerleri görme hevesim hiç yok. Korkuyorum. Güven vermiyor hiçbir yer. Okulda bazen kavga çıkıyor. Erkekler yumruklaşıyorlar, bıçak çekiyorlar, ben tir tir titriyorum."

Merve 4. sınıf öğrencisi. 3 kardeşler.

"Dört olacaktık, biri hastalandı öldü. Babam çiftçi. Kayığı var. Durağan ırmağına ağ atar, levrek, sazan çeker. Balıkları lokantaya satarız. Emre kardeşim birinci sınıfta kaldı. Uykusu geliyor, ders dinleyemiyordu. Bir şey öğrenemedi. Ben de köy okuluna bir yıl geç gittim. Okul açıldı, çantam yoktu. Babam çanta alana kadar bir yıl geçti, okul kapandı. 3 haftada bir eve gidiyorum. Annemi, babamı özliyorum. Bizim köyde sık sık kavga çıkar. Babamla küs olan komşular var. Birkaç hafta önce bizim evin yakınında bir evi yaktılar. nerdeyse kıvılcımlar bizimkini de tutuşturacaktı. Burada hiç rahat değilim, aklım evimde, köyümde."

Matematik öğretmeni olmak istemiş.

"Şarkı söylemeyi de severim ama şarkıcı yaptırmazlar beni."

Sihirli Anne, Selena, Acemi Dadı, Ayşegül dizilerini kaçırmamış.

6. sınıf öğrencisi Esra Akçalan köyünden gelmiş. 5 kardeşler. Bir kardeşi bebekken ölmüş. Babası Irak'ta inşaatçılık yapıyormuş, geri gelmiş. Şimdi çiftçi. Yakında 3 aylık bir iş için yine Irak'a gidecekmış. Babası iki kez evlenmiş, ilk evliliğinden iki kızı varmış. Biri narkozcu çıkacakmış, öteki hemşire.

"Köyümüzde okumayan kız çok. Anneler yalnız kalıyor diye okutmak istemiyorlar. Ben okumayı, yazmayı çok severim. Bir kitap okursam hemen aklımda kalanları bir deftere yazarım."

Dede ve babaannesiyle beraber evde tam dokuz kişi bir arada yaşıyorlarmış.

"Kalabalık evin derdi de çok. 6 yaşımdan beri babaannemle annem kavga ederler. Yengemler İstanbul'a göçtü de annemle ninemin arası düzeldi. Biz de İstanbul'a taşınacağız. Amcam gitti ya, babama da bir arsa alacak. Belki liseyi orada okurum. YİBO'dan köye gidiş-dönüş 5 Lira. İki saat sürüyor yol. O yüzden eve ayda iki kere ya gidiyorum, ya gidemiyorum. Sabah minibüsü bizi ancak 4. derse yetiştiriyor, köylere uğraya uğraya gidiyor çünkü."

Kezbanlar 7 kardeş. Akçağlar köyünden gelmiş. Ağabeyleri okumamış. İnşaatlarda işçi olarak çalışıyorlarmış.

"Bizim köyde erkekler de okumaya istekli değil. Büyük ağabeyler başka şehre çalışmaya gidince babaya yardım edecek kimse kalmıyor, çoğu o yüzden okumuyor."

Babası orman korucusuymuş.

"Bizim köye en gerekli insan hemşire. Abla, biz

11 kardeşlik. 4'ü öldü. Küçük kardeşim çok ağlıyormuş, ablam kucağında gezdirirken düşürmüş, hemen öldü. Öteki kardeşlerim de hastalandılar. Soğuktu, kar yolları kapamıştı. Doktora götüremedik. Ateşten yana yana, kusa kusa öldüler."

Bebek ölümlerine çok rastlanırmış köyde.

"Benim bildiğim 25 ölüm olayı yaşandı. Birkaç ay önce bir kuzenim olacaktı, doğumda öldü. Büyük insanlar da doktora götürülürken yolda ölüyorlar. Bir komşumuz geçen ay öldü."

Etrafımızı çevreleyen kızlardan biri ölümler listesini uzatıyor:

"Arkadaşımızın dedesiyle ninesi peşpeşe öldüler. Doktora gidemediklerinden."

Esra dedesini anlatmak için söz istiyor.

"Dedemin kafasında ur var, dediler. Başı bazı bazı öyle ağrıyor ki, kafasını duvarlara çarpıyor, sinirden eline ne geçirirse kafamıza indiriyor."

Kezban kendi başına kaldığında elişi işlemeyi çok sevdiğini söylüyor.

"Hayaller kurarım, dargınları barıştırırım, güzel evlere yerleşir, başkalarının hayatını yaşarım dokurken."

Yazları Kuran kursuna gönderirlermiş çocukları.

"Ben tarlaya , hayvana gideyim derken ihmal ettim bu yıl. Küçük kardeşimi gönderdi annem. O da sıkıldı, ağlaya ağlaya dönüyordu kurstan."

Selena ve Acemi Dadı dizilerini hiç kaçırmamış. Öğretmenleri cadıya, büyüye inanmayın, der, uyarırmış onları.

"Küçükler inanıyor, ama biz öğretmenimiz gibi düşünüyoruz. Cadı, cin, büyü gibi şeyler gerçek değil!"

"Ben televizyon seyretmem," diyerek araya giriyor Esmâ."Babam günah diye TV almadı."

Esmalar 5 kardeşmiş. Sarıkadıköy'den. Abisi 8 den sonra okumamış. Babası geç evlenmiş. Yaşlıymış, tansiyonu yüksekmiş, çalışamıyormuş. Abisi ve ablası imam hatipte okuyormuş.

Köyünde batıl inançlar yaygınmış. Cin çıkarma, muska, dua için hoca kapısı aşındıran çokmuş.

"Bir de her derde iyi gelen balımız var. İster şerbet yap iç. İster yarana sür."

"Ben de imam olacam," diyor bir oğlan.

Sofular köyünden gelmiş. 4 erkek kardeşi varmış. Babası inşaatlarda çalışırmış.

"Bizim köyün çocukları imam hatibe gider okumaya. Kuran kursu okuyan da var." Köyün imamı namazlardan sonra çocuklara dua okutmuş.

"İyi adam.. Bizi dinliyor. Sorunumuzu anlatabiliyoruz. Akıl veriyor, yol gösteriyor. Onun gibi olmak istiyorum."

Hemşire, sağlık ocağı yokmuş köylerinde.

"Ağabeyimi eşek ısırды, hastaneye götürdük, tetanos aşısı yaptılar. Hoca, kırık çıkıkçı iyi iş yapar köyümüzde. Her derdin muskası var. Muskadan çok para kazanırlar."

Okulda zaman zaman büyük kavgalar çıkarmış.

Konu bir anda Trabzon'da çeteleşen gençlere geliyor.

"En az bir aydır gazetecinin cinayeti konuşuluyor. Çok önemli adammış. Vuranın cesaretine hayret ediyorum," diyor biri.

"Cinayet işlemiş adamın önüne bayrak gerip resim çektiriyorlar. Kahraman yapmışlar katili. Çok kötü örnek oluyorlar."

"Türkiye'nin imajı sarsıldı. her Türk'ü katil sayacak yabancılar."

İrk, cins, din ayrımını her çocuk başka türlü algılıyor, konuştuğça her kafadan değişik sesler çıkıyor. Açıkça anlaşılıyor ki gençlerin çoğu etik, evrensel değerleri dahi sağlıklı tartışma platformlarında konuşup içselleştirme şansı bulamamış. Sembollere bağlılığı yücelten bazı genç beyinler klişe görüşlere odaklanmışlar .Ben basit, günlük hayata dair sorular sorarak ayna tutmaya çalışırken,

Mehmet,

"Bırakın bunları," diyor. " Hayatta en önemli şey futbol. Ben futboldan başka bir şey de düşünürüm, ne konuşurum."

Babası traktörcülük yaparmış. 3 kız , 1 erkek kardeşi varmış.

"Hayat pamuk ipliğine bağlı. Geçen aya bizim evde tüp patladı. Hepimiz ölebilirdik. Camdan atladık, kurtulduk. Buzağıyı da eve almıştık. O kurtulamadı. Muhtarlık ve 2 ev de bizim evin alevleriyle tutuştu."

Hafta sonları okulda kalan çocuklar köylüleriyle kurdukları gruplar içinde birlikte zaman geçirdiklerini söylüyorlar.

Üçüncü günümüzde ve Boyabat Yaşar Topçu YİBO'dayız şimdi. Okul merkeze çok yakın. Çocuklar mavi otobüs yolcularını "Günaydın!"larla, öpücüklerle, gülücüklerle karşılıyorlar. Okulun duvarlarındaki çocukların çektiği fotoğraflar, vitrinlerdeki karikatürler, haftanın fotoğrafı panosu ilk anda okşuyor gözlerimizi.

Okul ilçeden uzak, veliler okula ilgisizse öğretmenlerin motivasyonları düşük, okullar bakımsız, öğrenciye yönelik faaliyetlerin yetersiz olduğunu gözlüyoruz. Merkeze yakın ve velilerin ilgisini esirgemediği okullarda ise bambaşka havalar esiyor. İşte ikinci grup okullardan biri burası; yöneticilerin ve öğretmenlerin çabalarıyla yatılı öğrencilerin "boş zamanlar"ının nasıl doldurulabildiğinin iyi örneğine burada tanık oluyoruz.

Kızlar önüme düşüyorlar, duvarlardaki fotoğrafların öyküsünü, günlerini nasıl geçirdiklerini anlatıyorlar:

"Her Çarşamba Hafta'nın filmi saatini ipe çekiyoruz. Ayrıca Cumartesi gecesi de film izliyoruz. İzcilik, satranç, matematik ve zeka kulüpleri aktif çalışıyorlar. Masa tenisi takımımız var. isteyen herkes alt katlara yerleştirilmiş mini

kortlarda oynayabiliyor. Gezilere gidiyoruz. Ilgaz'a gideceğiz yakında."

Resim öğretmeni Aşkın bey Resim-iş dersliğine özel bir kütüphane kurmuş. Çocuk ve gençlik yayını iyi örnekleri, sanat kitapları ve CD'leri kütüphanesinin rafları doldurmuş. Kitaptan çok sayıda öğrenci yararlanıyor.

Öğretmenin seçtiği 15 öğrenci sanat atölyesinde resim çalışması yapıyorlar. Bu atölyeden çıkan Sinop'taki Güzel Sanatlar Lisesine ve Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Resim öğretmenliği bölümüne kadar yol alan öğrencilerden söz ediyor çocuklar.

Kendi benzeri Aydın öğretmenin sanat atölyesinin çevresindeki çocukların yaşamlarını romanlaştırdığı bir kitabı da var yürekli, çalışkan, köy çocuklarının zihinlerinde dönüşüm yaratan öğretmenimizin. Yatılı Okuldan Geçen Yol adlı roman 2005 yılında Tohum yayınlarınca basılmış.

Aileler okulla ilgililer. Her hafta köyden Boyabat'a inen baba, çocuğunu da mutlaka ziyaret edermiş. Uzak köylerdeki 2-3 haftada bir evlerine gitseler de yakın köylerdeki her hafta sonu eve çıkabiliyorlarmış.

Okulda geçmiş yıllarda hırsızlıklar çok olurmuş. Öğretmenlerin sıkı takibi, bazı kritik noktalara yerleştirilen kameralarla olaylar tamamen engellenmiş.

Resim atölyesinden bir kız günboyu ders aralarında bana refakat ediyor.

İmam köyündenmiş. 8 kardeşi varmış. 4 kardeşi bu okulda, ötekiler evde. Babası işçiymiş. Dayısı hastanede narkozcu olarak çalışıyormuş.

"Ben ressamlığı meslek olarak seçmeyeceğim ama resim hep yaşamımda olacak. Sağlık Meslek Lisesinde okumamı istiyor babam. Bizim köyde 5-6 yıldır kızlar üniversiteye kadar gidebiliyorlar. Çoğu resim ve sanat bölümüne girdi. Aşkın öğretmenin kursundan çıktı hepsi. "

Arkadaşı Fadime 7. sınıf öğrencisi. Yabanlıköy'den gelmiş. 4 kardeşler. Abisi sanayide çalışıyormuş, ötekiler bu okulda. Babası çiftçi.

"Köyümüzde Hanife komşumuzun kızı hemşire çıktı. İstanbul'da iki yıl çalıştı, şimdi Boyabat'a geldi. Hepimiz ona özeniyoruz. Benim de hayalimde hemşirelik var. Köyümüzün insanları iyidir. Onlara hizmet etmeyeceğim de tanımadığıma mı edecem. Birinin evinde işi olsa, komşuları hemen ekmeğini, yemeğini hazır ederler. Annem arabaya binmişti, yamaçtan geçerken arabanın kapısı açılmış, düştü. Kastamonu'da hastaneye götürdü babam. Günlerce yattı. Komşular baktı bize. Şimdi iyi ama arada bayılıyor. Annem ne zaman düşecek, başını yaracak mı diye kafama takıyorum bazen. "

Hafta sonları 7. ve 8. sınıf öğrencileri için destek kursları açılmış okulda.

"Her hafta köyüme gidebilirim ya kurslar için gitmiyorum. Masa tenisi çalışıyoruz ayrıca. Beden eğitimi öğretmenimiz iki hafta sonra yarışmaları için Sinop'a götürecektir bizi. Satranç kulübümüz var. Din kültürü öğretmenimiz çalıştırıyor."

Ders aralarında, derslerden sonra çocukların sevdiği türküler çalınmış, bahçede, dinlenme odalarında..

Öğrenme güçlüğü çeken, özel eğitime ihtiyacı olan çocuklar var okulda. Bunlardan biri de Ali. Ali etkinliğini yaptığım kütüphaneye girip çıkıyor, izliyor beni. 6. sınıfta ama okuma-yazması yok. Derslere girmiyor. Yerinde bir dakika duramıyor. Zili yerli-yersiz çalıyor. Ben konuşurken o başka şeylerle ilgileniyor. Duvarı karalıyor, kitap karıştırıyor, birinci sınıf öğrencisi kızların saçını çekiyor. Göz göze bakmıyor, konsantre olmuyor. Çocuk özel eğitim görmemiş, köyüne yollanmak yerine, bir eğitim kurumunda günlerini geçirmesinin daha iyi olacağı düşünülmüş belli ki.

"Türküleri dinlerken neler geçer içimden abla, bilir misin? Bahçeli bir evim olsun. kimse çık demesin. Büyük şehirde zenginler gibi yaşayayım."

Özgeler 6 kardeş. ağabeyleri ablaları okumamış. En küçük kardeşleri ikiz. Amca oğulları da ikiz.

"Sade onlar değil abla 2. sınıfa giden Bekir'le Hasan tombullar var ya. onlar da ikiz."

Bu okulda herkesin ders dışında ilgilendiği bir alan var. Özge halk oyunu oynuyor. 23 Nisan'a hazırlanıyor.

"İyi oynarsam öğretmenimiz bizi kent kent dolaştıracak."

Köseköyden gelmiş.

"Ovası vardır köyümün. Buğday, arpa, pancar ekerler. Çoğu komşumuz İstanbul'a göç etti. İstanbul'da pastanede, bilgisayar, hukuk işinde çalışıyorlar. Köyümüz cahil köy değil abla.. Eskiden öyleymiş de şimdi değil. Türkçe öğretmenliğine giden kız var. Ben de meslek sahibi olup ailemi iyi yerlere getireceğim. Yazar olacağım."

Zeynep 5. sınıf öğrencisi. İki kardeşi var. Babası çiftçi. Resim atölyesinin seçilmiş öğrencisi.

"Şimdi de karikatüre merak sardım. Renkli karikatür çiziyorum. Öğretmenlerim doktor ol, diyorlar. ben ressam olayım diyorum. Ressam doktor olursam daha iyi."

Seda 5. sınıfta. 6. sınıfta bir de ablası varmış. Erkek köyünden gelmiş. O da okulun sevimli karikatüristlerinden.

"İlk çizdiğimiz karikatürlerle yarışmaya katıldık, birinci oldum. Çocuklara, yaşlılara çok acıyorum. Köyümde biri hastalanırsa ölecek diye korkuyorum. Bir ablam vardı, küçük yaşta öldü. Ben de karikatürist doktor olmak istiyorum."

Erkek köyü yeşili bol, yaylası olan bir köymüş. Köyündeki okul kapanınca yakındaki Boyalıköy'ün okuluna gitmiş, o da kapanınca bu yıl yatılı okula gelmiş.

"Geldiğim gün okulda giysi dağıttılar. Bu okul iyi, dedim. O gün atölyeye de seçildim. Şansım açıldı hani. İlk dönem "teşekkür" aldım. Köyümde kızlar okumaya başladı artık abla. 8. sınıfa kadar okutmak mecburi zaten. Hilal abla Kastamonu'da, kuzeni Aydın'da üniversitede okuyorlar. Komşu ablam üniversiteyi kazanamadı, köye döndü.. boşa okudun diye alay ettiler onunla. Bu yıl yine sınava girecek, kazanamazsa Açık Öğretim'e girecek."

Okulun kütüphanesi öteki YİBO kütüphanelerinden çok farklı; kaynak kitap ve ansiklopedi dışında çocuk ve gençlik yazınının klasikleri ve çağdaş yazarlardan öyküler, romanlar, şiirler var.

"En çok kitap okuyana ödül verdiler, abla.ben 21 tane okudum."

Seda'nın sözleri dudağında kalıyor. Ayrılık saati geldi çattı bile.Ben biraz sonra İstanbul'a dönmek üzere ayrılacağım ekipten. Mavi otobüs yolcularının yolculukları ise devam edecek.Dördüncü gün neler yaşandığını genç Küre dağlarının sisli dumanlı tepelerinin fotoğraflarına bakıp hayal etmek düşecek bana.Alp-Himalaya kuşağındaki Küre Dağları boydan boya aşılıyor Sinop'u. Yolculuk boyunca yüksek tepeleri, engebeleriyle bizi izledi durdu.

Sis perdesini günler sonra aralayan gülümseten anılardan biri Hüseyin'in anı defterinden çıkacaktı:

".Boyabat ilçe Milli Eğitim Müdürü Yaşar Topçu YİBO'dan sonra Çattepe YİBO'da da İLKİYAR'la beraber oldu. Gecenin ilerlemiş saatinde yatacağımız yatakhanelere gittik. Büyük yatakhane koğu sonradan odalara bölünmüş, beni boş bir odaya götürdüler.Odanın her köşesinde temizliğin sürekli olduğunun izleri var... Milli Eğitim Müdürü battaniyelere dokundu, çarşafı baktı, "İyi Geceler" dileyerek ayrıldı... Boş bir odada kalmanın rahatlığıyla odanın ışığını açık bıraktım, lavaboda dişlerimi fırçaladım, geri döndüm... Işığı söndürüp yattım... Yeni bir yerde ve yeni bir yatakta her zaman uyumak kolay olmuyor... Kaç saat geçti, bilmiyorum, giysilerimi koyduğum yatakta bir hareket sezdim... Yatağımdan fırladım, yan yatakta bir çocuk uyuyordu... Eşyalarımı üzerinden aldım, ötedeki yatağa koydum... Saat epey ilerlemiş, ben de kendimden geçmişim... Öksürük sesiyle uyandım birden... Bir başka yatakta başka bir çocuğun daha yattığını gördüm o an... Üstü açılmış, üşümüştü; kalktım, battaniyeyi boynuna kadar çektim ... Çocuğa kafam takılmıştı. Yatağının içinde dört dönüyor, sırtı açılıyordu. Bir iki defa kalkıp örttüm. Son kalkışında uyku sersemi o ufacık beden- battaniyenin kıvrımları içinde kaybolmuş, Milli Eğitim Müdürünün de, benim de fark edemediğim çocuk - olanca tatlılığıyla

"Öğretmenim kaç defa daha kalkıp üstümü örteceksiniz" dedi, "Beni bırakın, uyuyun."

Sabahın kör saatinde yatakhane arkadaşlarım uyanmasınlar, diye ışığı yakmadan, tıkırtı etmeden sessizce çıktım... Mavi otobüse doğru giderken etrafımı çocuklar sardı; aralarından oda arkadaşlarımı seçmiştim.

"Niye kalktınız çocuklar? Dün çok yorulmuşunuz, iyi uyudunuz mu bari?"

"Hayır öğretmenim, uyku tutmadı."

"Biz uyurken gidirsiniz diye çok korktuk, o yüzden hiç uyumadık, öğretmenim..."

Sevim Ak
Yazar

www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr

[İLKİYAR](http://www.ilkyar.org.tr) - İlköğretim Okullarına Yardım Vakfı
E-posta...: ilkyar@ilkyar.org.tr

Son Güncelleme...: [Tayfun AKÇAY](#)
İLKİYAR izlenimlerdeki ve arşivlerdeki
resimler izinsiz kullanılamaz.